X. évfolyam 47. szám
1954 november 18.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Pesti utcán, pesti utcán...

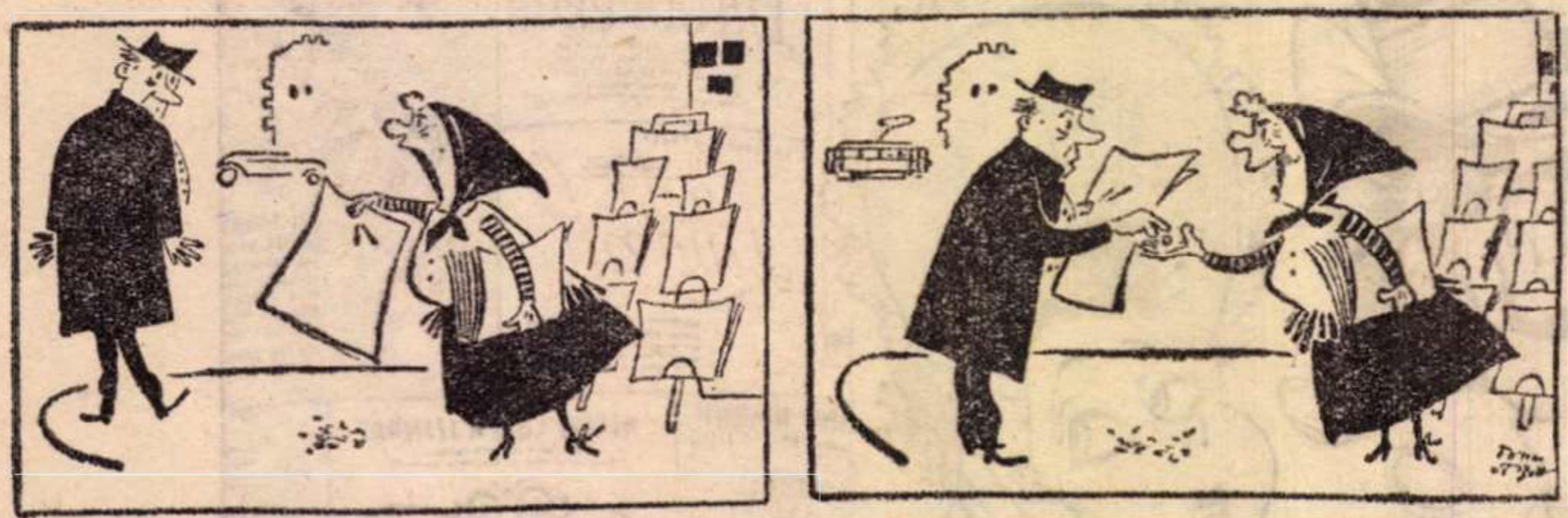
— Mit csodálkozik öcsémuram? Ez a legújabb pestbudai módi! Nézze csak meg kigyelmed a' hirverőoszlopot!...

Álpárbaj a Saar-vidék ügyében

— Védje magát, uram!

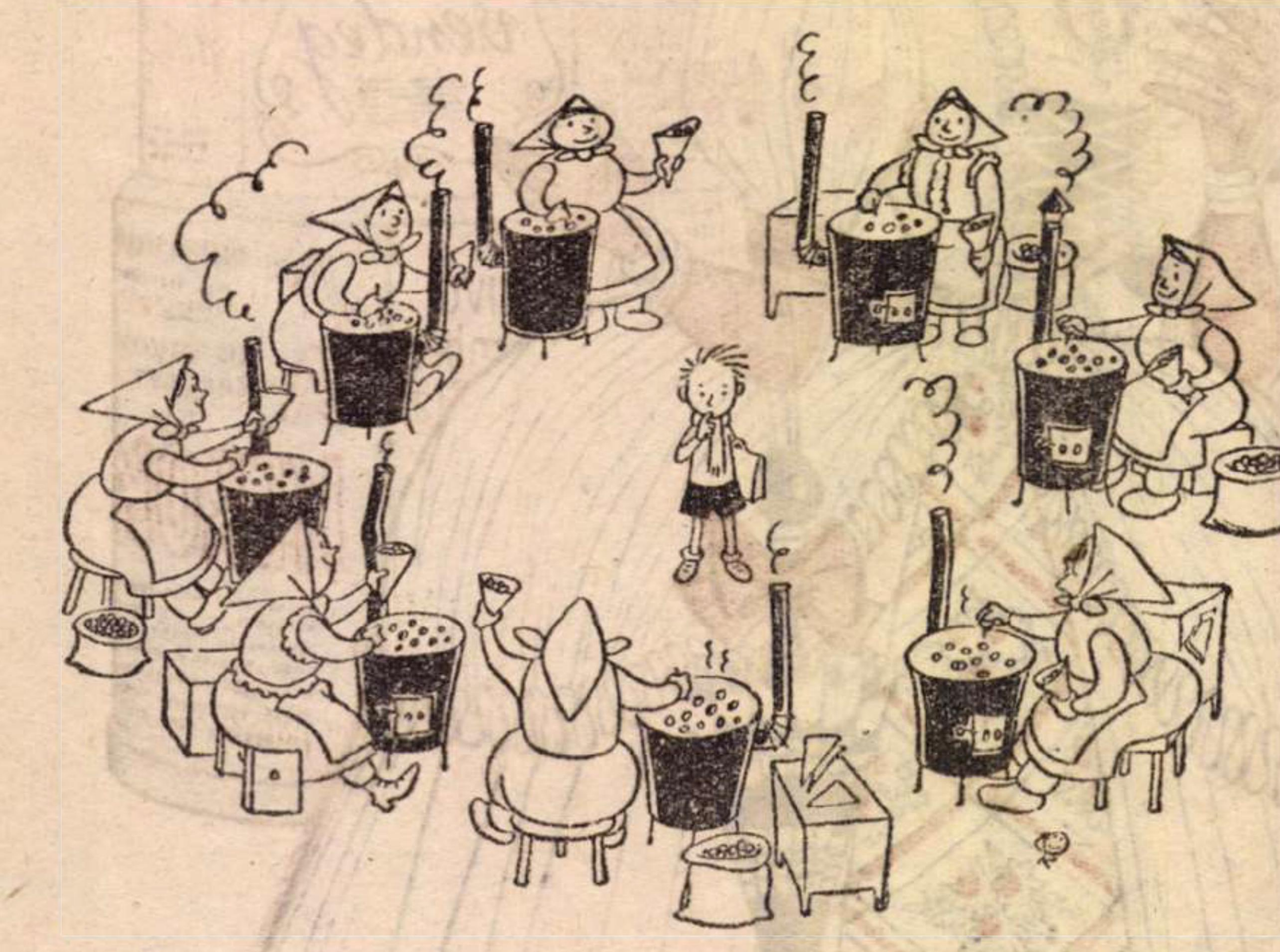
PESTI UTCÁN

— Szenzáció! Szenzáció! Elszökött a hűvösvölgyi rablógyilkos!

— De megfogták!

Jó volt a gesztenyetermés az idén

Ludas Matyi Színpada

Szabadon mondja meg a véleményét

(Az igazgatói szobában ketten beszélnek, a Vállalat Hatalmas Igazgatója és Keceli, beosztottja és egyben jóbarátja.)

Igazgató: Értsd meg Keceli, el kell végre oszlatni azt a pletykát, hogy engem senki sem mer támadni. Azt akarom, hogy rólam mindenki szabadon mondja meg a véleményét...: illetve te mondd meg! *(Óráját nézi:)* Félóra mulva kezdődik az értekezlet, felállsz és megtámadsz. Bátran és őszintén.

Keceli (jegyez, ismétli): Bátran és őszintén.

Igazgató: Beszéljük meg szépen, nyugodtan, miket fogsz mondani.

Keceli: Nem írtad össze? Nem szeretek kapásból beszélni.

Igazgató: Támadni kell a jellememet, a modoromat, a munkatársaimhoz való viszonyomat.

Keceli: Általánosságban, vagy konkréten?

Igazgató: Konkréten, öregem, konkréten! Az az igazi támadás! És arra vigyázz, mindig olyat mondjál, amit Páfrányos, az utánad következő felszólaló hitelesen meg tud cáfolni.

Keceli: Páfrányos is felszólal?

Igazgató (felháborodva): Hát csak nem képzeled, hogy tervszerűtlenül fogom magam támadtatni? Páfrányossal is mindent megbeszéltem.

Keceli: Talán azt mondom, hogy néha becsipve jössz be a hivatalba...

Igazgató: Nem jó! Mi az, hogy néha? Konkrét vád kell öregem! Azt fogod mondani, hogy május 14-én tökrészegen tántorogtam be... Ez jó!

Keceli (jegyzi): Miért jó?

Igazgató: Mert ezen a napon Kaposváron voltam kiszálláson, amint azt Páfrányos a szemedbe fogja vágni!

Keceli: Mit mondjak még?

Igazgató: Mondd azt, hogy kilencezer forintot utaltam ki fúvószenekarra...

Keceli: Hiszen...

Igazgató: Ez jó! Páfrányos feláll és gúnyosan megállapítja, hogy nincs is fúvószenekarunk.

Keceli: Azt is hozzáteszem, hogy a szobádba hatezer forintért vásároltattál szőnyeget.

Igazgató (komoran): Ez nem jó. Ne bagatelizáljunk. Inkább vágd a szemembe, hogy kétszerannyi prémiumot osztottam ki, mint amennyit a keret engedélyezett... Ez jó! Páfrányos rögtön megcáfolja; csak a keretet osztottam ki...

Keceli: A titkárnődnek és a sógorodnak...

Igazgató (komoran): Ez nem jó. Ne bagatelizáljunk! Vágd a szemembe, hogy miattam esett ki a futballcsapatunk a negyedik osztályból, mert a döntő mérkőzésen két öngólt rúgtam.

Keceli (csodálkozva): Hiszen te...

Igazgató (közbevág): Persze! Páfrányos feláll, bemutatja a születési bizonyítványomat, 52 éves multam, tehát már eleve nem játszhattam a futballcsapatunkban... Szóval ezeket vágd a szemembe: Kaposvár, prémium, öngól... Bátran, őszintén, szabadon... *(A telefon cseng. A készülékbe:)* Halló... Na ne mondd! Mennyi? 39? Eredj haza öregem, azonnal feküdj le... Majd legközelebb, javulást! *(Leteszi a kagylót.)* Ejha!

Keceli: Mi történt?

Igazgató: Ez a szegény Páfrányos bekapta az influenzát. Harminckilenc fokos láza van... Hazaküldtem...

Keceli (zavartan): Azért... azért én mondjam meg az értekezleten a véleményemet? Bátran, szabadon?

Igazgató (felháborodva): Hova gondolsz?! Elhalasztjuk az egészet! Nem volna ildomos, hogy most bírálj, amikor ez a szegény Páfrányos nem tud válaszolni. Elvégre őt is megilleti az a jog, hogy szabadon megmondhassa a véleményét.

Stella Adorján

Külföldi Szemle

A szamár és az elefánt

Amerikában mindkét nagy pártot egy-egy állattal jelképezik — a köztársasági pártot elefánttal, a demokrata pártot szamárral. Ha egy amerikai karikaturán szamarat látunk, biztosak lehetünk afelől, hogy a demokrata pártról van szó, az elefánttal pedig a köztársasági pártot jelzik. Persze a szamár és az elefánt között lényegesen nagyobb a különbség, mint a két amerikai párt között. A köztársasági párt éppen olyan csökönyös, mint a demokrata párt, a demokrata párt pedig éppen olyan nehézkes, mint a köztársasági párt.

Az alábbi kis neo-aesopusi állatmese a nemrég lezajlott választásokról szól:

Az elefánt nagyon-nagyon büszke volt két esztendeje arra, hogy a nagy birkózóversenyen kétvállra fektette a szamarat. A verseny után fölényesen tekintett le a szamárra.

Most újra mérkőzést vívtak, ha nem is olyan nagyszabásút, mint a multkor. Hát érzi ám csak megrémülten az elefánt, hogy a szamár rettenetesen megszorítja, majd úgy a földhöz vágja őt, hogy csak úgy nyekken. S ami a legjobban fájt a szegény elefántnak: a szamár fölényesen tekintett le rá.

— Hogy megerősödtél! — mondta elkeseredetten az elefánt.

— Dehogy! — legyintett a józan szamár. — Te lettél gyengébb!

Kis hirek

„V—2"-vel az amerikai állampolgárságért. Berlinből jelentette az MTI, hogy a V—2 című egykori német csodafegyver készítői amerikai állampolgárságot kaptak. Amikor még London lakónegyedeit pusztították a V—2 lövedékek, a londoni áldozatok még csak nem is sejtették, hogy jövendőbeli amerikai állampolgárok incselkednek velük, s igyekeznek minél méltóbbnak lenni Dulles leendő honfitársi bizalmára.

A kényelem új korszaka. Mint a „New York Herald Tribune" című amerikai újság jelenti, Richard Nixon, az Egyesült Államok alelnöke bejelentette, hogy olyan atombomba is van már, amely egy utazóbőröndben is elfér.

A megrémült kígyó. A „Daily Express" amerikai tudósítója jelenti, hogy megkerült Péter, a hétméteres óriáskígyó, aki két hete szökött meg a Texas-állambeli Fort Worth állatkertjéből. Péter egy parkban húzódott meg, majd amikor a parkban izgalmas tűzharc után elfogtak egy gengsztert, rémülten visszaszökött az állatkertbe. A texasi közbiztonság nem egy békés óriáskígyónak való.

Gyerekjáték! Nyugat-Németország játékgyárosai nagy örömmel jelentették be a nyilvánosságnak, hogy újra gyárthatnak háborús játékokat. Újra lesz játékkard, játékágyu, játéktank, játékkatona, játéksebesült és játékhulla.

F. L.

Tréfás emberek

Hárman ülnek kinn a Fő-tér partján a szelid őszben. Gutori Szilveszter bátyám, aki szüntelenül széthányt rőzsecsomóhoz hasonló bajszát rendezgeti. mintha nem ért volna rá egész héten; Pleskó Menyhért, — ő amolyan hegyenóriás emberke, aki félig áll, hogy nagyobbnak lássék a másik kettő mellett; és a mogorva Szoták Pál.

— Mi ujság Szilveszter, mondj már valami jót! — kezdi Pleskó.

— Jót? — így a másik. — Azt már elmondtam kinn a határban, szántás közben.

— Kinek, te!?

— Hát magamnak. Mert úgy vagyok, hogy elunom magam, ahogy baktatok egész nap. Ilyenkor aztán vicceket mondok.

— Milyeneket? — faggatja Szoták.

— Milyeneket? ... Hát olyanokat, amiket még sose hallottam, mert a régieken már nem tudok nevetni.

Elmondják szomszédai erre mindenféle kukoricaföldön nőtt fejűnek, vagyis tökfejűnek, mivelhogy így becsapta őket. Aztán, hogy mentse a vasárnap délutáni jó hangulatot, Pleskó kezd valamibe.

— Azt mondjátok meg, helyesen cselekedett-e a mi csoportunk Cirjákkal, a magtárossal? Az történt, hogy jó munkájával szerzett Cirják 310 munkaegységet, behozta tavaly a sógorát is és most mégis kizárták. Hát helyes ez?

— Már hogy volna helyes, — szörnyülködik el a két szomszéd.

— Én meg azt mondom, hogy helyes, — így Pleskó. — Mert közben Cirják nem tudott elszámolni 20 mázsa tengerivel.

— Ezzel kellett volna kezdened, — mérgelődik Szoták. — Ha így áll a dolog, persze, hogy ki kellett zárni.

— Én meg azt mondom, hogy nem, — folytatja a mesélő. — A kukorica a csoportban maradt és két hízó négymázsásra gömbölyödött tőle.

Gutori visszanyerve bátorságát, beleszól:

— Akkor pedig dicséret jár neki, nem kizárás.

— Azt már nem, — ingatja fejét Pleskó. — Rászolgált az a kizárásra bőven. Mert a kukorica úgy maradt a csoportban, hogy annak a sógorának fuvaroztatta el éjszaka, akit tavaly behozott a csoportba.

Kap ezért a történetért Pleskó hideget is, meleget is. Az még a legkevesebb, amit Szoták tanácsol neki, tudniillik, hogy zsindelyeztesse be a fejét, nehogy kiszökjék belőle valahogy a sok ész. De még ő is adós egy történettel, hát bele is kezd.

— Tudjátok-e, mért vitték a Biczó Janit szekéren a doktorhoz?

— No, mért? — hunyorognak Gutoriék.

— Hát, mert leszokott a gyalogjárásról.

— Már megint talpon áll benned az ördög, Pali! Mért mondasz ilyet? Beteg a fiú, nem tréfa az ilyesmi, — pirongatja Pleskó a szomszédot.

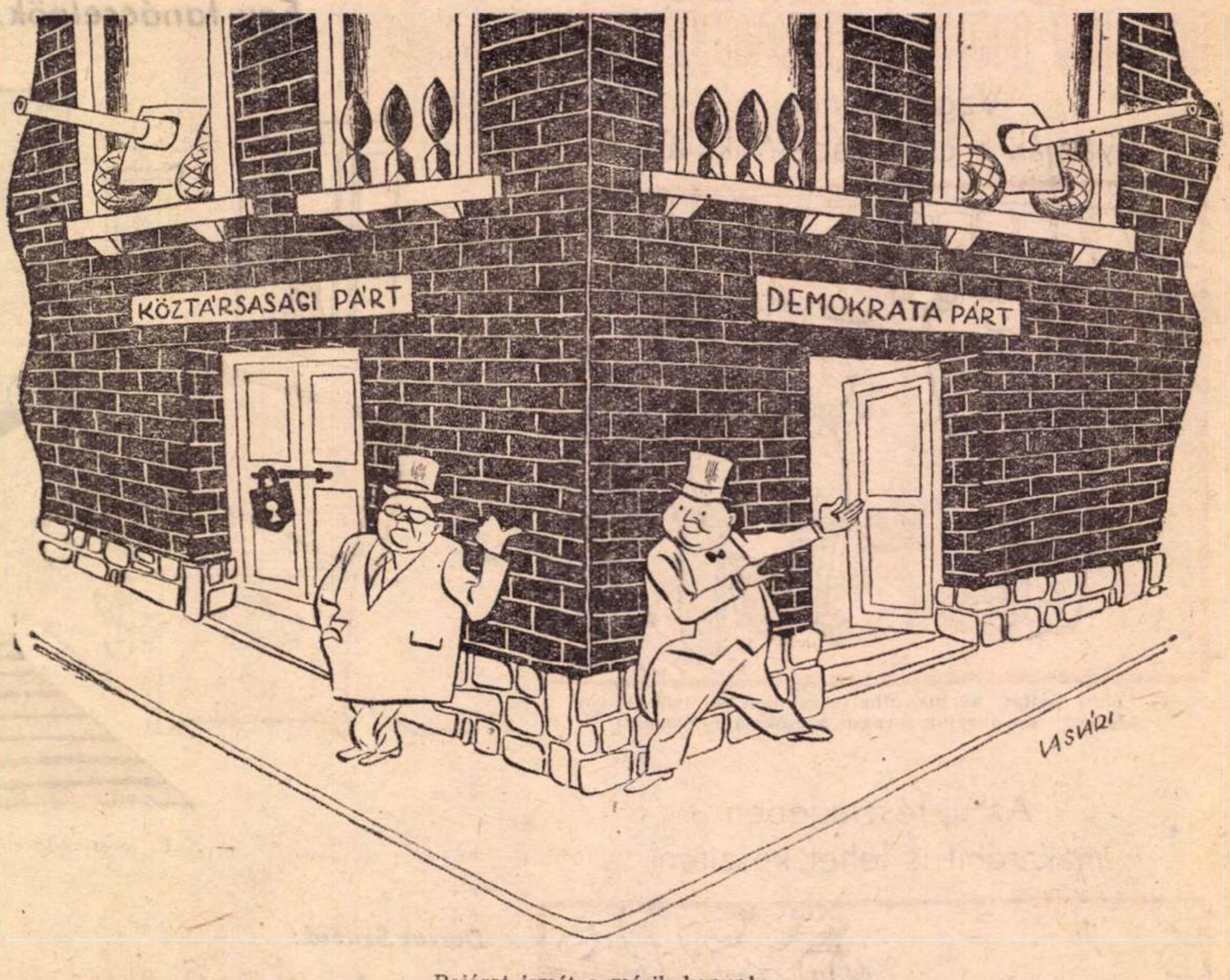
— De mért beteg? — kérdi is Szoták, meg utat is tapos szóval a történetnek. — Úgy esett a dolog, hogy Biczó Jani felment Pestre a Mezőgazdasági Kiállításra és nem azt nézte ott, aminek itthon is hasznát látná, hanem folyton csak az ördöglovast leste, meg a pohár fenekit. Amikor meg hazajött, attul kezdve nem dolgozott, hanem az volt az élete, hogy lovon járt és hírelte mindenütt: ő is átugratott már terített asztalt, szereket, meg a jóég tudja, mi mindent. Még este a korcsmába is lovon ment, és kikötötte az állatot az akácfához, míg ott bent megitta a hat-hét féldecijét. Csütörtökön aztán megjárta. Jött ki a kocsmából, oldozta a lovat, pattant a hátára és egyszercsak bőgni kezdett a paripa. Le is fordult ijedtében Jani a hátáról. Ott józanodott ki a vizesárok mélyén. Ott jött rá, hogy a cimborái megtréfálták és ökröt kötöttek a lova helyére. Most aztán minden nap kötözésre járhat.

Ezután muszáj már rágyujtaniok. Már csak azért is, mert ismét Gutorin a sor és Szilveszter bácsi bizonyosan elmondja végre azokat a vicceket, amiket még ő maga sem hallott.

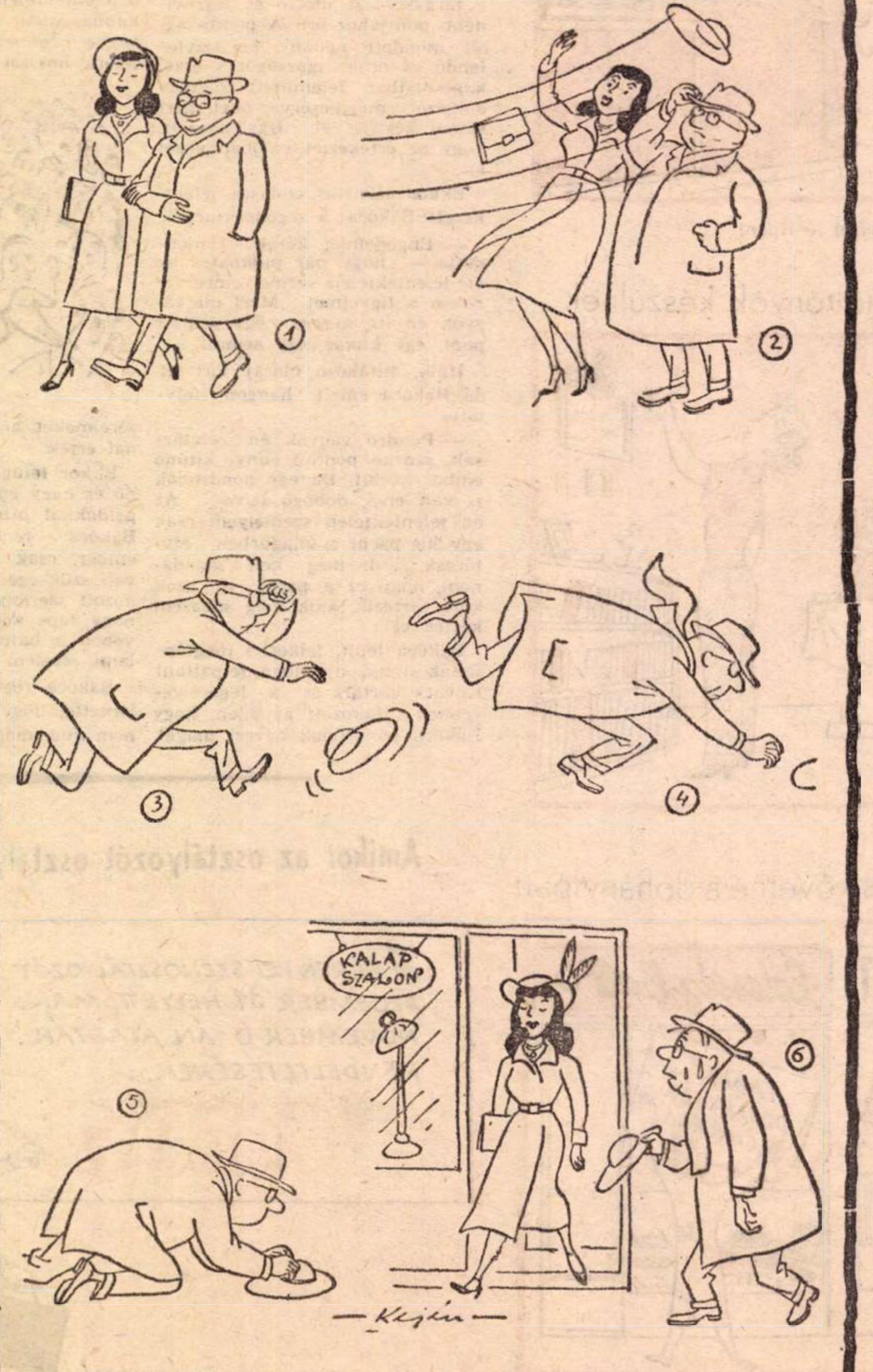
Bajor Nagy Ernő

Az amerikai választások után

— Bejárat ismét a másik kapun!

ŐSZI SZÉL

FÉLPÁRBESZÉD
(de így is érthető)

— Csodálatos volt ez a zene, Mancika. Az ember lelke megfürdik a szépségben.

— . . . .

— Nagyon jól mondja, Mancika, ezt csodáltam magában mindig, ezt a finom érzékenységet. Rokonlelkek vagyunk, Mancika, hiába is próbál küzdeni ellene! Az én lelkem és a maga lelke . . . Két halk virág az élet dübörgő tengerén . . . Engem úgy átszellemít a muzsika . . . Mintha nem is volna testem, mintha csak lebegnék a levegőben . . . Ha maga tudná, Mancika . . .

— . . . .

— Ezt vártam magától, Mancika, ezt a választ . . . Maga éppoly finoman rezonál a csodákra, mint én . . . Ah, Mancika . . . Egy pillanat, kihozom a kabátokat a ruhatárból . . . Ó, Mancika . . .

— . . . .

— Rögtön jövök, Mancika . . . Egy pillanat! Ne tolakodjon, apuskám! Mit lökdösődik? Én már egy félórája itt állok, maga meg itt lökdösődik!

— . . . .

— Aki mondja! Kartársnő, már egy órája nyujtogatom, micsoda disznóság ez?! A saját lábán álljon, papa, mert rálépek a fülére! A fejem felett nyujtja át a számot?! Ha azt hiszi, hogy arravaló az én fejem, hogy átnyujtsa felette a számot, akkor téved! Majd én nyujtom a maga feje felett, de nem lesz köszönet benne . . . Na végre! Utat! Gyerekkel vagyok!

— . . . .

— Kikérem magamnak! Maga az, ha éppen tudni akarja. Na, itt vannak a kabátok, drága Mancika . . . Hol is hagytam abba? Igen . . . A zene engem egészen átszellemít . . . Valósággal a levegőben lebegek ilyenkor . . .

— . . . .

— Ja? Ez volt az a pofa, aki elém akart furakodni a ruhatárban. Majdnem behúztam neki egyet . . .

(—ely)

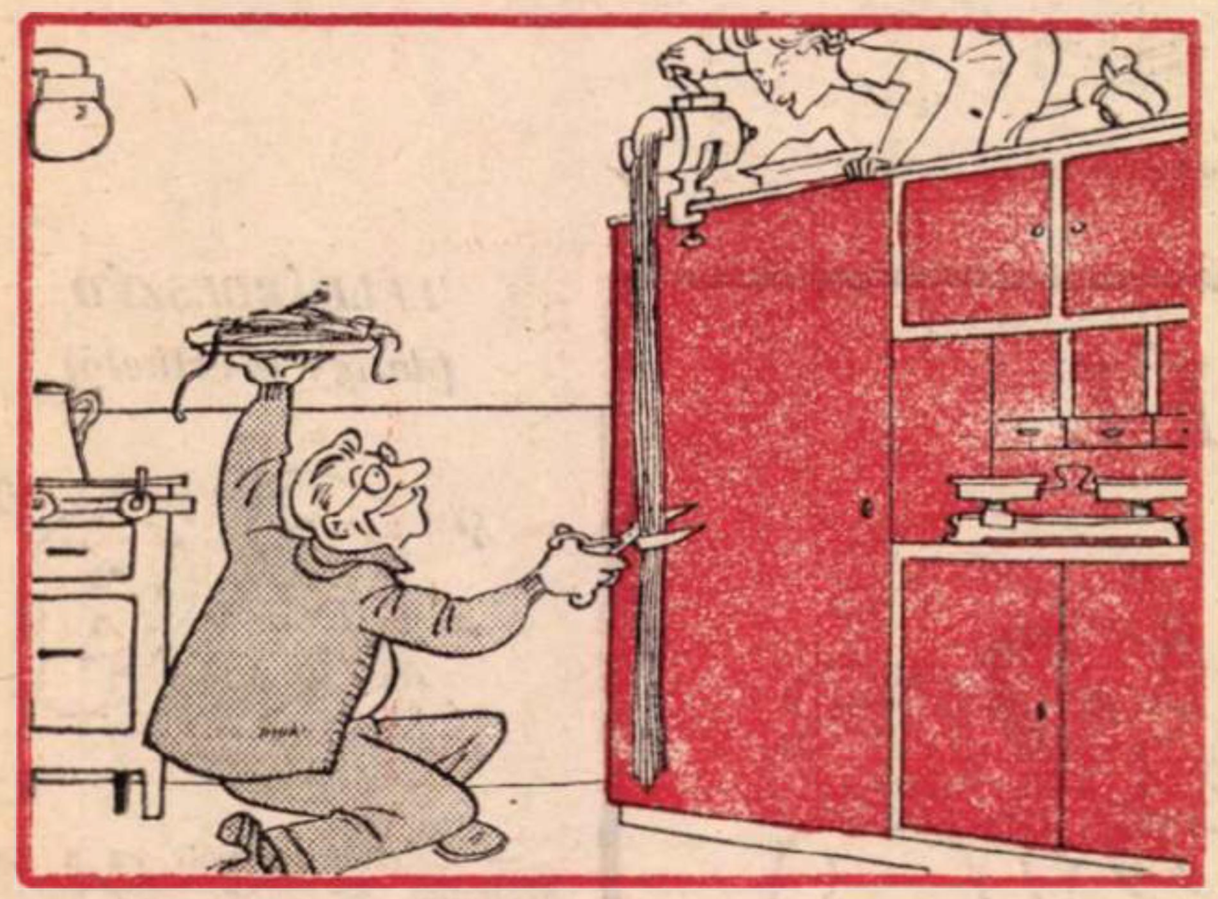
Gerő: Az 1955 év IPARI UJDONSÁGAIBÓL

Vagonszámra gyártják a csokoládé-Mikulást

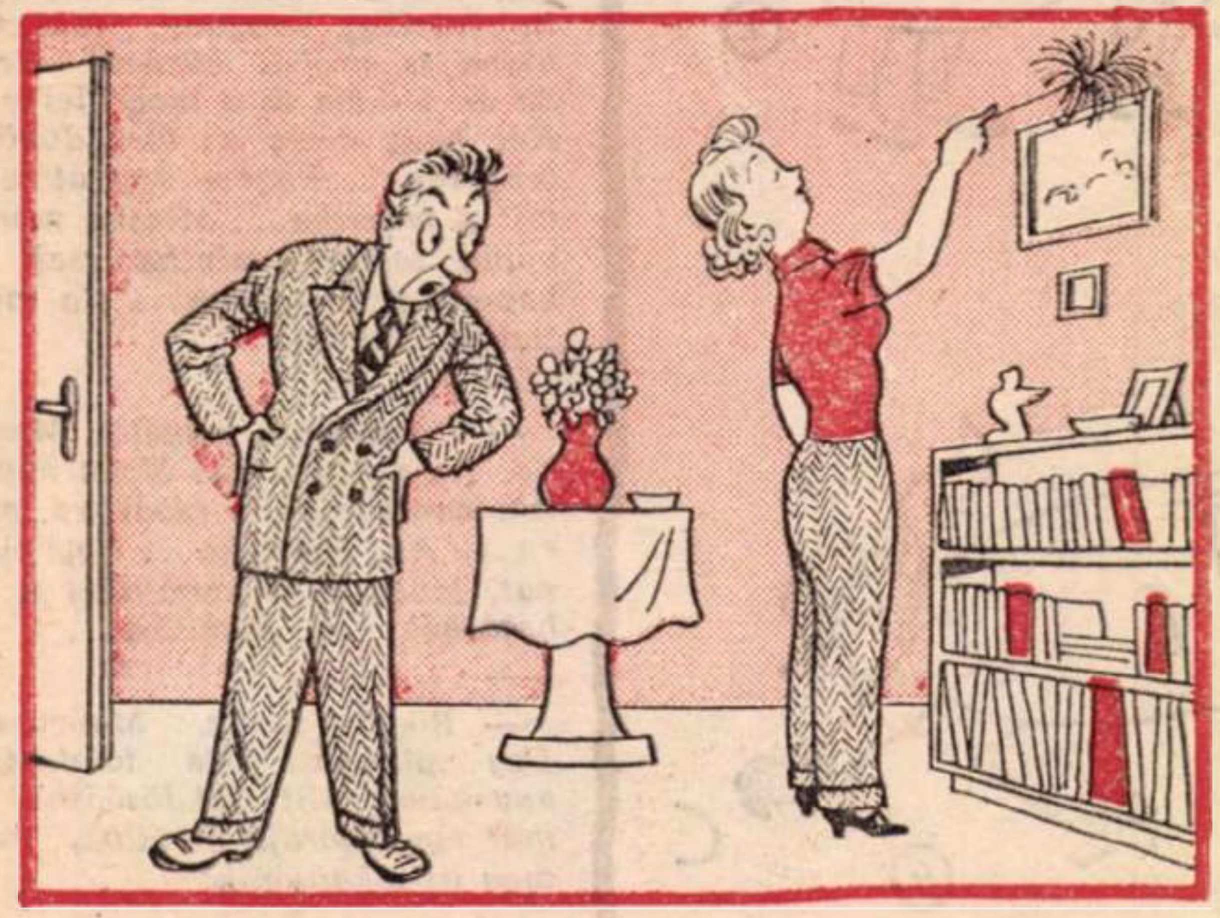
— Főnök pajtás, kérjük áthelyezésünket a teherpályaudvarra, mi akarjuk kirakni a csokoládés vagont!

Az új tésztagépen makarónit is lehet készíteni

— Most vágd le Hugó!

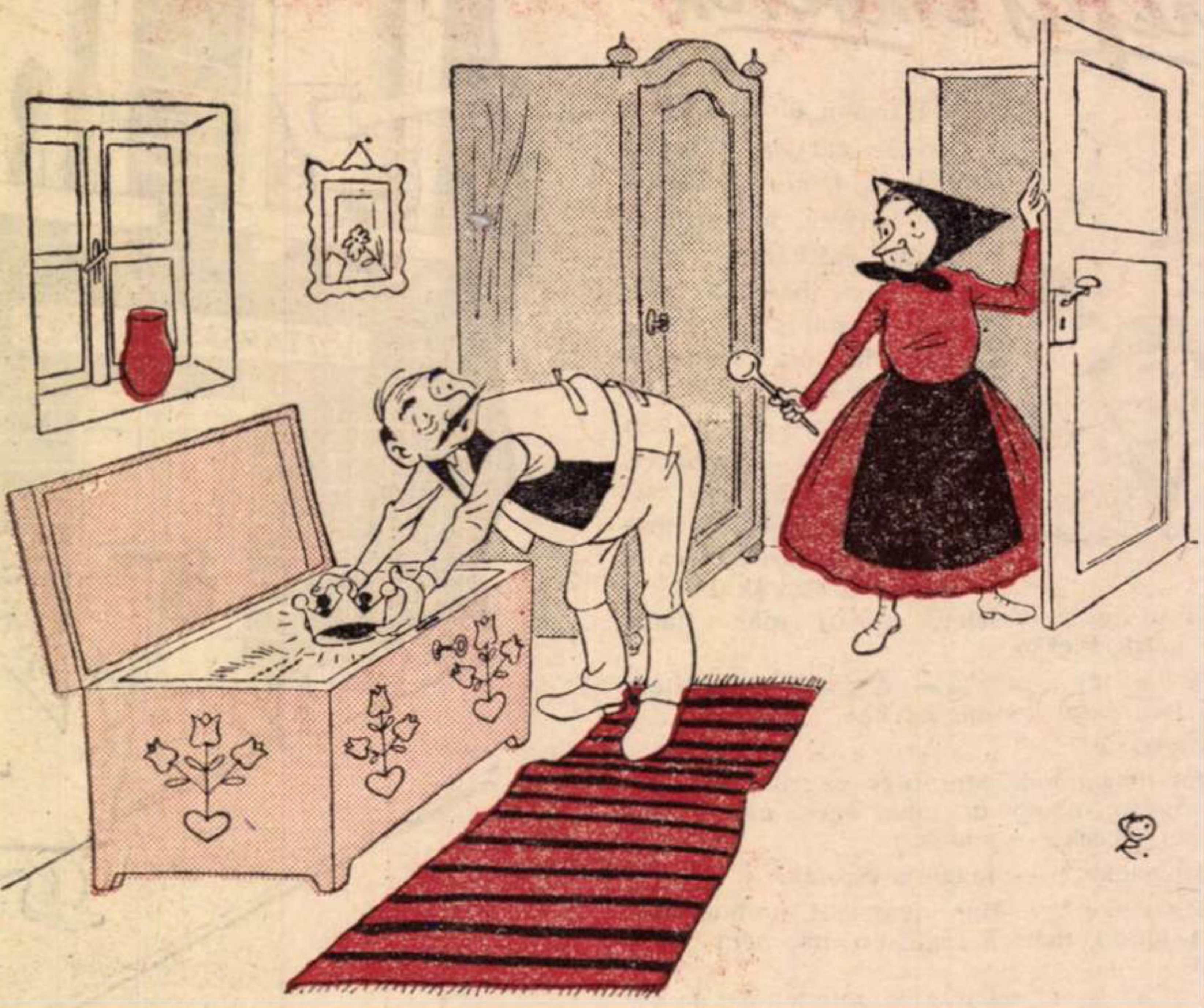
Kétnadrágos férfiöltönyök készülnek

Ha cukorkaiparunk is követné a dohányipart

Egy tanácselnök, aki kiskirály volt...

— ... És most vedd elő a kalapomat. Megyek agitálni magam mellett...

Darvas Szilárd:

Az ő jelentéktelen személye...

Este tíz óra tájban halk szél borzolta a vállalat kultúrtermének fakult dekorációit. A megkönnyebbülés sóhaja volt ez a halk szél, amely egyszerre százhúsz ember kebléből tört fel, mikor az igazgató bejelentette, hogy a tárgysorozat utolsó és legrövidebb pontjához ért. A pontosságról mondott néhány megszívlelendő és örök igazságot s ezzel kapcsolatban felemlített néhány dolgozót, megdícsérve őket, mert sosem késtek el. Úgy látszott, hogy az értekezlet valóban véget ér.

Ekkor azonban szólásra jelentkezett Bakóca, a segédraktárnok

— Engedelmet kérek — mondotta — hogy pár pillanatra az én jelentéktelen személyemre terelem a figyelmet. Mert mi vagyok én itt, kérem, egy szürke pont, egy kukac, egy semmi...

Halk, tiltakozó moraj tört ki de Bakóca emelt hangon folytatta:

— Pondró vagyok én, elvtársak, szürke pondró ennyi kitűnő ember között. De egy pondrónak is van érző, dobogó szive... Az én jelentéktelen személyem csak egy kis pacni a világűrben, elvtársak... de meg kell mondanom, hogy ez a pacni is azok közé tartozik, akik még sohasem késtek el..

Bakóca leült, lelkesen megtapsolták, majd nyomban felpattant Kovács kartárs és a legerélyésebben tiltakozott az ellen, hogy Bakóca pondrónak nevezi magát. Kifejtette Bakóca érdemeit — ez jó negyedóráig tartott — majd megölelte Bakócát és leült.

Nyomban utána felállt Bakóca és kijelentette, hogy ő igenis egy pondró, egy senki, egy nulla, akire kár ennyi szót vesztegetni. Az ő jelentéktelen személye nem alkalmas arra, hogy bárki észrevegye s ennek bizonyságául egy félóra hosszat sorolta azokat a

sérelmeket, amelyek őt a vállalatnál érték.

Ekkor felugrott Lelkes elvtársnő és nagy emberek életéből vett példákkal bizonyította be, hogy Bakóca rendkívül jelentékeny ember, csak több önbizalomra van szüksége. Hagyjon fel az átkozott szerénységgel — mondotta nagy taps közepette — és a jövőben is bátran adja elő, ha valami sérelem éri.

Bakóca rögtön felállt és kijelentette, hogy ő erre képtelen, ő nem tud magáról beszélni, sokkal inkább tisztában van a saját jelentéktelen személyével. Ezután elmesélte, hogy 1917-ben egy szakasz trénkatona élén hogy kerített be két olasz hegyivadászezredet és mért tüntettek ki helyette mást, mert az ő jelentéktelen személye már akkor elkerülte mindenkinek a figyelmét.

Ekkor felugrott Mihalik kartárs, sírva kezetcsókolt Bakócának és megesküdött arra, hogy zseni.

Bakóca rövid kétórás válaszában arra kérte az elvtársakat, hogy hagyják már abba a róla való vitatkozást, kikérte magának, hogy jelentéktelenségében bárki kételkedjék és elmesélte három házasságának történetét

Még tizenhatan szólaltak fel és szálltak vitába Bakócával, aki azonban makacsul kitartott a saját szürkesége és érdektelensége mellett. Hajnali kettőkor ő kérte az elnököt, hogy zárja be az értekezletet, mert az ő jelentéktelen személye nem éri meg, hogy miatta az emberek virrasszanak, inkább hívjanak össze külön egy megbeszélést másnap kizárólag ebben az ügyben.

Az indítványt nagy lelkesedéssel elfogadták, s abban egyeztek meg, hogy ezt a külön megbeszélést másnap munkaidő után félötkor fogják megtartani, mert — mint Bakóca nagyon szerényen hangsúlyozta — az ő jelentéktelen személye miatt kár volna hazamenniök s újra visszajönni.

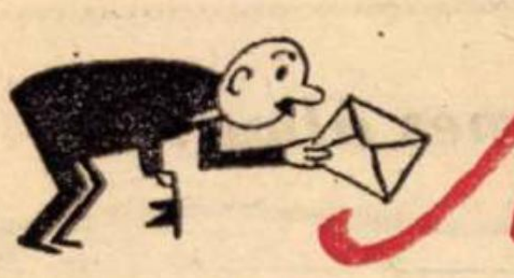
Amikor az osztályozót osztályozzák

HÓBORTOS ÖTLETEK X.

Bürokrácia

Nincs protekció!

SEGÍT A FŐVALAKI

Julicsek Ilonka, huszonkilenc éves, többszörösen férjezett hajadon olvasta az újságban, hogy a 26. számú Tápláltató és Kiszerelő Vállalat saját konyhája részére szakképzett vezetőt keres. Tekintettel arra, hogy már az édesanyja szoknyája mellett megtanulta a főzést és ugyanezen idő óta maga is foglalkozik táplálkozással, megjelent nevezett vállalat személyzeti osztályán. Mivel nemcsak főzni tudott, hanem ismerte az élet rejtett összefüggéseit is, magával vitte személyi igazolványát,

munkakönyvét, bizonyítványait és huszonhét életrajzot. A személyzeti főnök átnézte az életrajzokat, megtekintette a főzési bizonylatokat és azt mondta:

— Úgy nézem, maga megfelel nekünk, Julicsek kartársnő! Legyen szíves, jöjjön ide holnapután, reggel félkilencre!

Julicsek Ilona lement a lépcsőn és közben így gondolkodott: Ebből nem lesz semmi. Holnapután közlik majd velem, hogy az állást betöltötték Valakivel meg kell nyomatnom a dolgot."

És miután mindenkinek van valahol valakije akivel valahol valamit meg tud nyomatni, máris elment a Táplálkozás és Kiszerelésügyi Minisztériumba, ahol egy régi ismerőse fővalaki a főosztályon

A minisztériumi fővalaki türelmesen hallgatta Julicsek Ilonkát. A nagyobb nyomaték kedvéért blokkját is elővette és körültekintő figyelemmel rajzolt egy kis retekfejű emberkét. Csak akkor állt meg kezében a ceruza, amikor Ilonka rátért arra, hogy a Tápláltató Vállalatnál van egy üres hely és szeretné, ha a fővalaki kartárs szólna néhány jó szót az érdekében.

— Menjen csak haza nyugodtan — állt fel a fővalaki és megrázta Ilonka kezét. — Még ma beszélek a vállalat személyzeti főnökével az állás ügyében! Legyen egészen nyugodt!

Julicsek Ilonka egészen nyugodt volt, mert tudta, hogyha egy fővalaki megígér valamit, arra egészen és nyugodtan mérget vehet. A fővalaki pedig nyomban behívatta titkárnőjét és lelkesen csillogó szemüveggel mondta:

— Márta kérem, azonnal hívja fel a Tápláltató személyzeti osztályát

Aztán, amikor a titkárnő kifelé indult a szobából még utána szólt:

— Maga tudta, hogy ott van egy üres hely?

A megadott időben, reggel félkilenckor Julicsek Ilonka megjelent a Tápláltató személyzeti főnökénél. Boldogan mosolygott, mert előre tudta az eredményt. A személyzeti főnök barátságosan leültette és közölte vele, hogy nagyon sajnálja, de nem alkalmazhatja. Ilonka nem akart hinni a fülének.

— Nézze — mondta ekkor a személyzeti főnök bizalmasan — megmondom őszintén... Maga tökéletesen megfelelt volna nekünk... De tegnapelőtt áttelefonáltak a minisztériumból, hogy ma ideküldenek egy nőt... Azt kell felvennem maga helyett.

Vajda Albert

Ludas Matyi kérdez

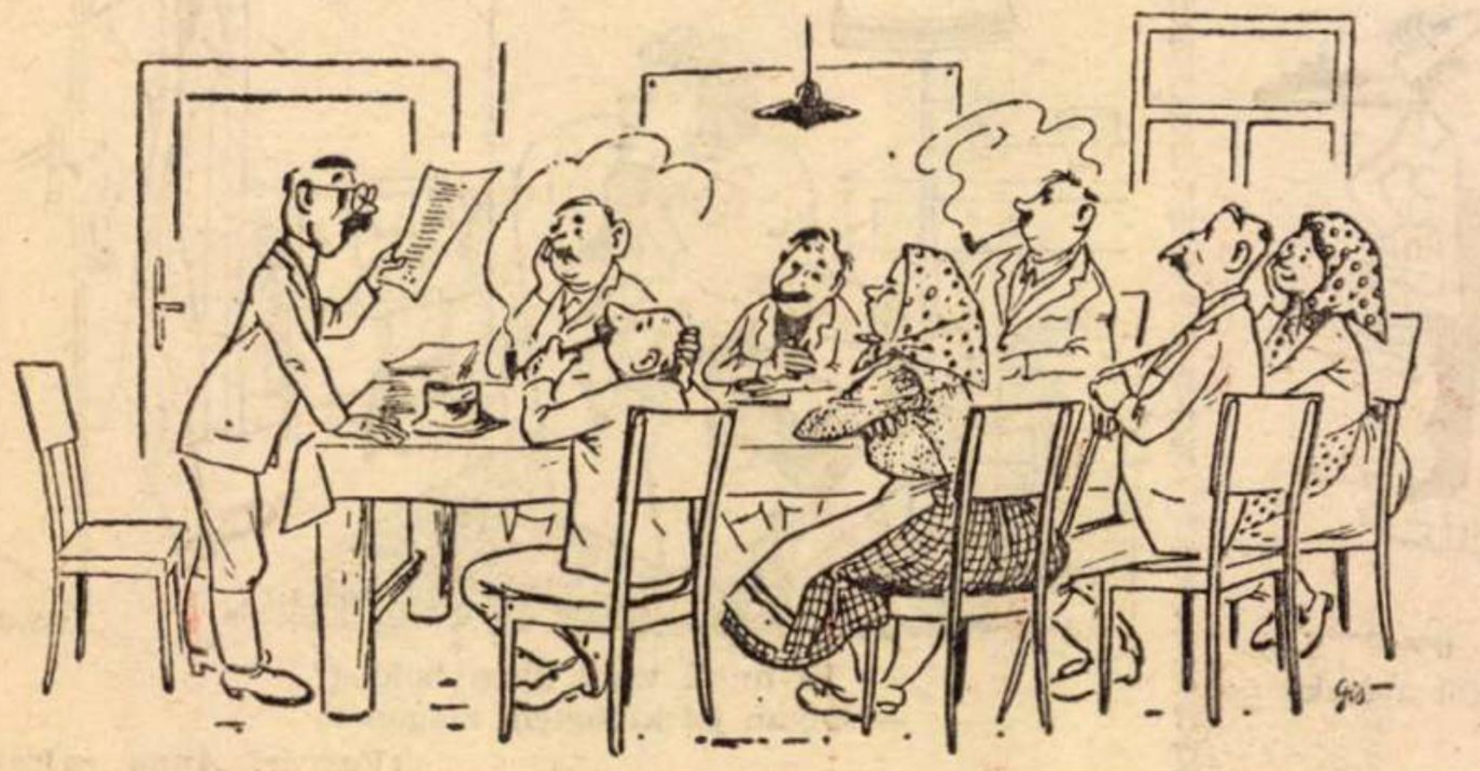

Ez már alig fordul elő...

— Csináltasson egy szép rostélyost, de mondja meg a konyhán, hogy NEKEM lesz!

Igazgatósági ülés

— Kedves sógorok, komák! Az ülést megnyitom!

Bélelt boríték

— Készpénz van benne? Mert nálam nincs protekció!

Nagy gond

Igazgató: No, most kit terjesszek fel erre a pozícióra?

Nem jött álom a szememre. Hosszas töprengés után rájöttem miért: rosszul volt a párna a fejem alatt. Dühösen megpofoztam, de a párna bosszút állt rajtam és az istennek sem akart úgy maradni, ahogy én szerettem volna. Erre feltápászkodtam a sötétben, hogy újra megigazítsam, de az a buta orvul nekemesett és libatollakat köpött a szemem közé.

— Majd adok én neked, Popper! — kiáltottam elkeseredetten. (Nem tudom, miért neveztem így, amikor ez a főnököm neve.) Rövid közelharc után kétvállra fektettem és úgy álltam fölötte, mint egy bajnok.

De így sem tudtam elaludni.

Felgyujtottam a villanyt és olvasni próbáltam. A regény első sorában az történt, hogy a főhős lefeküdt, persze rögtön elaludt és egy csodálatos álmot látott. Pár lappal odébb a nap tért nyugovóra a főhősnővel együtt, aki imádottja nevével aludt el az ajakán. A későbbiek folyamán már együtt aludtak, mint férj és feleség. Aztán jött a dráma: a férj egyszer máshol aludt, ezen sokat vitatkoztak, aztán a nő bevett egy skatula altatót és örök álomba szenderült.

— Mindenki alszik, csak én nem! — horkantam fel mérgesen és elhajítottam a könyvet. Aztán eszembe jutott, hogy ilyenkor számolni kell. Elkezdtem számolni: Hiába. Később osztottam, szoroztam, gyököt vontam. Nappal nem tudtam volna gyököt vonni. Eredmény: semmi.

Körülöttem minden és mindenki aludt. A bútorok, a kaktuszom, a szőnyeg és a könyvek. A szoba falán lévő csataképen egymás vállára hajolva aludtak a tábornokok, puccerek és versenyt horkoltak az ellenséggel. Csak én nem tudtam elaludni.

Felkeltem és unalmamban kinéztem a nyitott ablakon. Nagy csönd volt. A sötét ablakok mögött békésen aludtak az emberek, az egész kerület egy nagy ágy volt most előttem, amelyben megfértek a kerület összes lakói: kiskereskedők és hengerészek, harangozók és adminisztrátorok. Aludtak a macskák is, a madarak, a verebek és bizonyára Popper is hortyogva aludt dunnája alatt. Megirigyeltem őket.

— Alszanak! — suttogtam felháborodva. — Ó, ezek a kispolgárok! Talán most fordulnak a másik oldalukra és velem senkisem törődik. Kíváncsian lestem az utcát, de csak a csönd ásítozott bele a képembe.

— Alusztok? — kérdeztem ingerülten. — Rendben van! Csak aludjátok át a fél életeteket! Ó, balgák! Ennyi idő alatt remekműveket lehet alkotni, házakat építeni, feldolgozni a restanciát és elhordani a János-hegyet az Alföldre...

S ekkor türelmetlenül nagyot kiáltottam az éjszakába:

— Hahó! Hahó! Hahó!

Feszülten figyeltem. Valahol kinyílt egy ablak és egy álmos hang kiordított:

— Részeg disznó!

Erre aztán sorra, mindenütt felgyulladtak a villanyok A macskák nyávogni a kutyák ugatni kezdtek, sőt egy kakas kukorékolt, pedig még messze volt a hajnal.

— Mit ordít? Hagyjon aludni! — sikoltott egy nő.

— Elég legyen!

— Még magának áll feljebb?

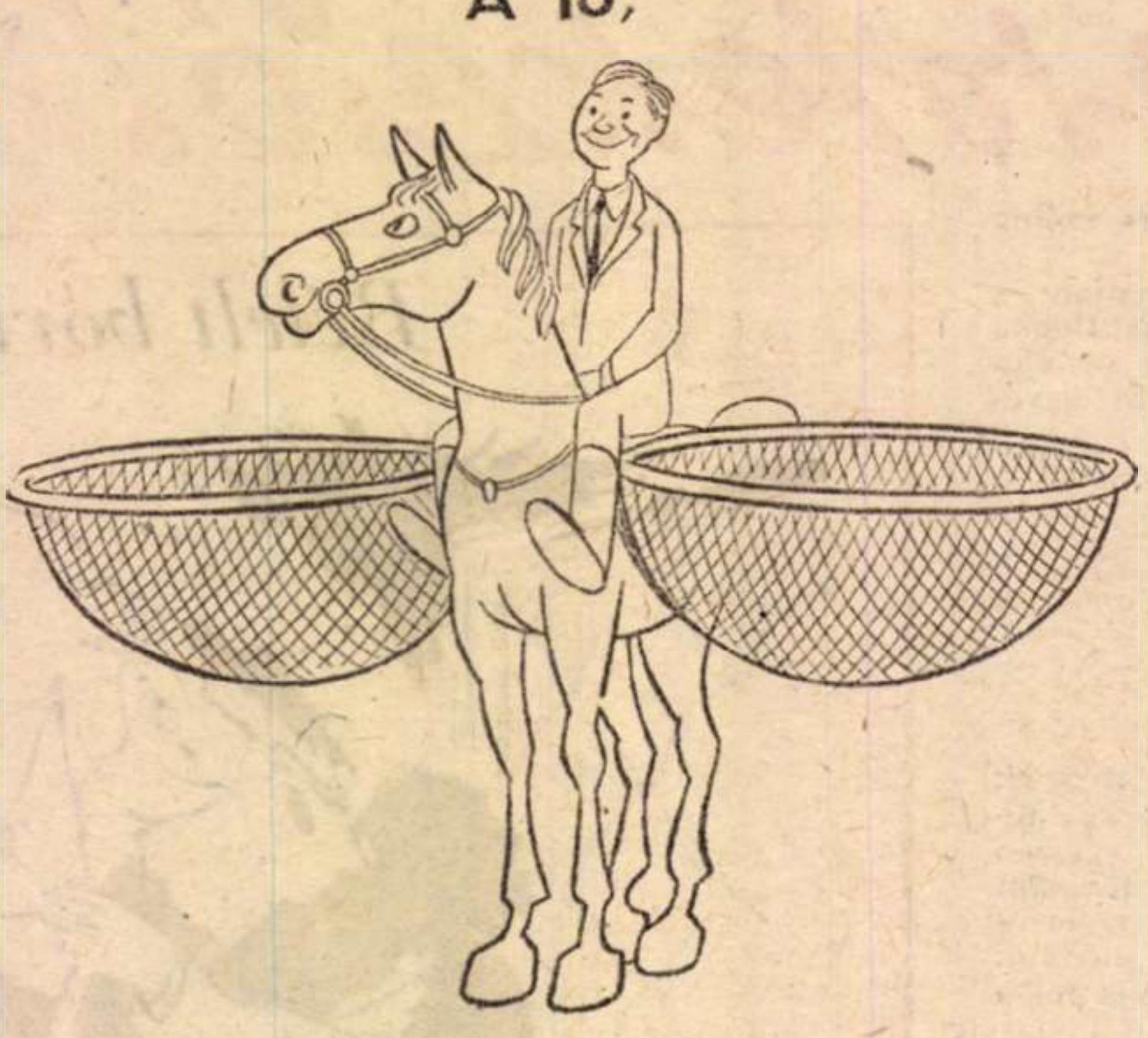
— Aludni akarok! — üvöltötte valaki a másik utcából.

Meglapultam a függöny mögött és onnan figyeltem a zene-bonát. De nem sokáig, hirtelen álmos lettem, a szemem majd leragadt. Pillanatonként ásítottam, kívántam az ágyat, az ágyikót. Alig tudtam odabotorkálni az ágyhoz, rázuhantam, mint egy zsák és máris aludtam.

Reggel a házfelügyelő elmesélte nekem hogy az éjjel hat álarcos rabló el akart rabolni egy idős papagájkereskedőt...

Mikes György

A ló,

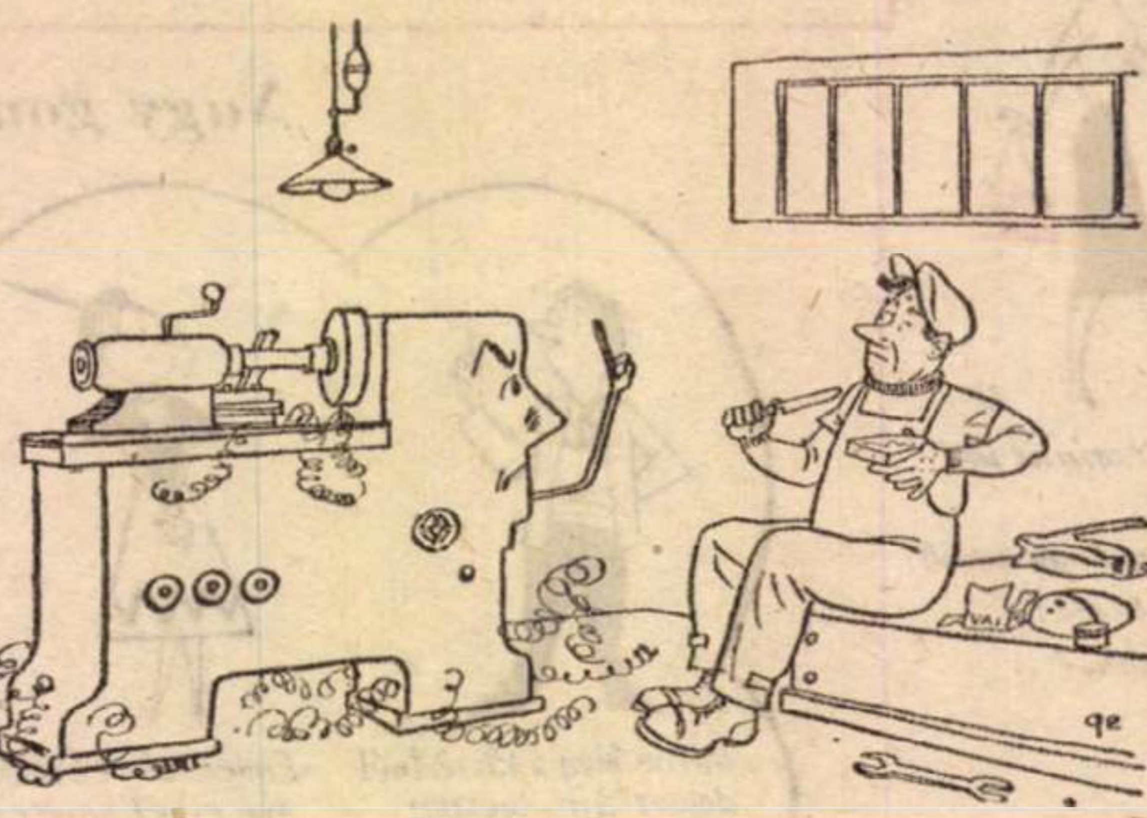

amelynek nem lehet átesni egyik oldalára sem.

Egyes mezőgazdasági szerszámok nem a legjobb minőségűek

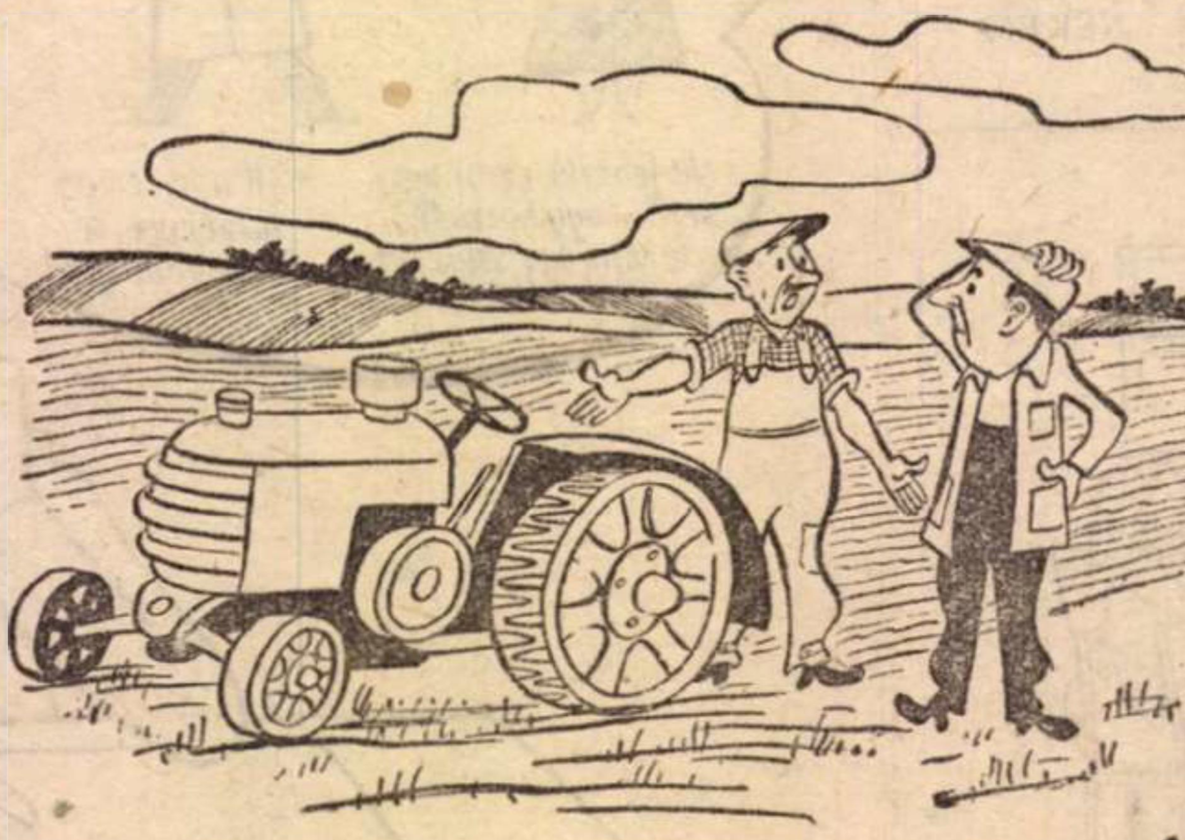

Aki nem gondozza a gépét

— Aztán szaki, ha megkente a kenyerét, rólam se feledkezzék meg.

A határban

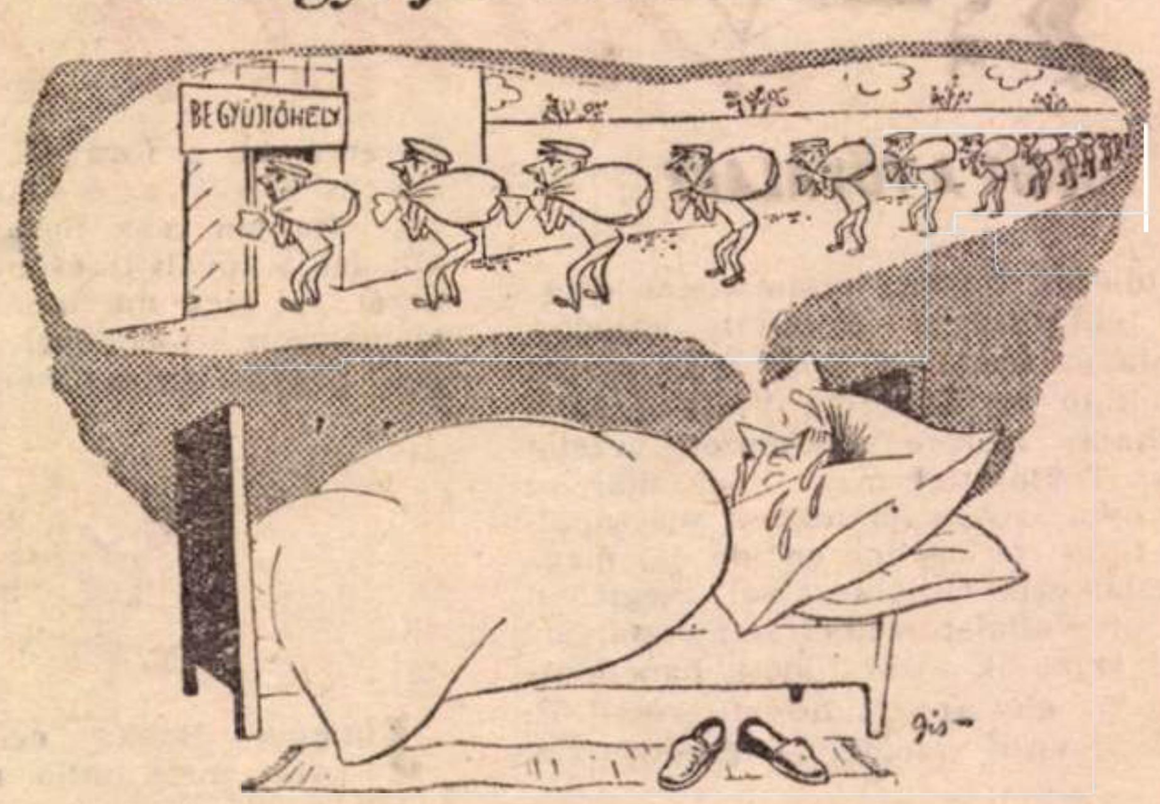

— Barátom, hetek óta nem kapunk üzemanyagot a traktorhoz...

— Hát bizony ez szomorú történet!

— Mégse indul meg tőle...

A begyüjtő rémes álma...

... beleképzeli magát a várakozó gazdák helyébe.

A szurkolók

Azt hiszem, ama kevesek közé tartozom, akiknek nem sikerült a Magyarország—Ausztria nemzetek közötti labdarúgómérkőzésre jegyet váltani. Mikor kínálták még nem kellett, mondván, hogy ráérek arra még, mikor már kellett volna, nem kínálták. Minden elképzelhető helyen érdeklődtem, de egyöntetűen azt válaszolták, hogy pillanatnyilag nincs jegyük, de ha a mérkőzés előtt

visszahoznak, szívesen átadják. Igy nem maradt más, mint a rádió.

Szerény kis lakásomban harmincan üldögéltünk, álldogáltunk és guggoltunk a rádió körül és vártuk a nagy pillanatot. Egyenként szemügyre vettem vendégeimet, (akiknek nagy részét nem is ismertem) és azt tapasztaltam, hogy mindegyik végtelenül nyugodt. Nyoma sincs rajtuk az izgalomnak. Rojcsák, a házbizalmi, közömbösen morzsolgatta balfülét. Kupeczki néni, Rojcsák nagymamája, egyhangúan kavargatta az üres bögrét, mintha most ez lenne a legfontosabb, Szabó, a szomszéd TÜKER-es, a legnagyobb nyugalommal apró lyukakat faragott a falba, Simcsik bácsi pedig olyan elmélyülten, olyan buzgalommal dörzsölgette nadrágja szárához új fogsorát, mintha nem is a nagy mérkőzés előtt lennénk.

Már csak egy-két perc választott el a mérkőzés kezdetétől, mikor Vendelné vagy ötödször kiment és visszajött. Nem tudom miért. Rettenetes nyugodt percek következtek. Az óramutató csigalassúsággal vánszorgott. Schlézerék máskor oly virgonc vizslája is unottan üldögélt a sarokban és morcosan rágta a kerevet oldalát.

Aztán végre! Végre! Megszólalt a rádió! De vendégeimet ez sem hozta ki a nyugalmából. Vendelné megint kiment, aztán visszajött. Nem tudom miért. Rojcsák mindkét fülét morzsolgatta, Katica, a földszint négyből, hidegvérrel kivágta a csipketerítő mintáit. Tarló pedig álmos pofával köpködte szanaszét nyakkendőjének darabkáit. Rojcsák nagymamáját is békén hagyta a Népstadion minden izgalma. Nyugodtan belemerítette bögréjét az akvárium vizébe, aztán felhajtotta a nemes italt. Törődött is ő a meccsel!

Csak egy idegen férfi arcán fedeztem fel némi izgalmat. Egészen odahajolt a rádióhoz, se nem látott, se nem hallott. De aztán rájöttem, hogy ő is színészkedik, mert mikor legjobban tombolt a

Stadion közönsége, egymás után háromszor is rágyujtott a töltőtollára. Azzal bibelődött és nem a mérkőzést figyelte. Kiábrándító volt.

Érdekes, hogy én sem voltam izgatott. Elmélázva ültem a szoba közepén, az asztal alatt és azzal szórakoztam, hogy a csillár egyik letörött karjára rácsavartam a függönyzsinórt. Csak a mérkőzés után — mikor egyedül maradtam és belenéztem a törött tükörbe, — csodálkoztam el egy kissé. Hogy került a zoknim a fejemre, holott én határozottan emlékszem, hogy a lábamra húztam?

Mondhatom, ilyen közömbös, ilyen nyugodt társasággal már régen voltam együtt.

HALASI ÁRPÁD

Női dolgok 1.

— Te mitől vagy ilyen boldog?

— Olyan jól kibőgtem magam...

(Vasvári Anna rajza)

Kulturfront

AZ ÍRÓ ÍR

Az író kávéházban ül és ír. A szimpla feketéjét és a hozzájáró pohár vizet már elfogyasztotta. Most ír. Elmerülten, semmire sem gondolva. Előtte egy halom papír, azokra rója a sorokat.

A kávéházban ő az egyetlen író. A többi vendég mind csak olvasó és most mind őt nézi. Figyelmesen, gondosan tanulmányozzák, vajjon ki lehet és mit ír?

— Talán a Kuczka Péter — mondja az egyik.

— Az nem lehet, — cáfolja a másik, — mert nem verset ír, hanem prózát. Inkább a Sarkadi Imre.

— Annak bajusza van.

— Talán levágatta.

Itt megakad a vita, mert az író, amit ír, összegyűri és eldobja. Ujat kezd. Félig teleírja a lapot, majd ezt is eldobja. A harmadikat is, a negyediket és az ötödiket is. Ezt már nem bírják az olvasók szótlanul.

— Nem megy neki, — mondja az egyik.

— Biztosan sematikus lett, — válaszol a másik.

— Nem is csodálnám. Nézd, milyen fiatal! Nincs még huszonöt éves sem, — így az egyik.

— De huszonnégy van.

— Annyi igen.

Megint csönd támad, csak az író köhög néha. Az olvasók nem tudnak köhögni a szakadatlan figyeléstől. Le sem veszik szemüket az íróról.

— Vajjon mit ír? — böki ki a nagy kérdést az egyik.

— Biztosan elbeszélést.

— Miből gondolod?

— Látod, milyen sietősen ír. Biztosan még ma be akarja fejezni. Regényt ennyi idő alatt nem írhat.

— Az lehet, — fogadja el az egyik.

Közben az író kért egy féldeci rumot, gyorsan felhajtotta, majd rágyujtott.

— Nézd, már kopaszodik, — közli legfrissebb megfigyelését az egyik, de a másik nem tud válaszolni, mert döntő fontosságú dolog történt. Az író a két teleírt papírlapot összehajtva, a táskájába tette és elment. Az olvasók ott maradtak kétségeikkel.

— Meg kellene nézni, mit írt, — mondja az egyik és közben sóvárogva szemléli az író asztalán maradt összegyűrt papírlapokat.

— Nézzük meg, — egyezik bele a másik.

Feláálltak és odamentek. Kisimították az egyik papírlapot. Olvasni kezdték: „Kedves Éva! Amit szám nem tud kimondani maga előtt, azt e papírra bízom. Ébren és álmomban csak magát keresem szüntelen, hogy megmondjam: szeretem. Nagyon és kimondhatatlanul. Értse meg, hogy a sze...“ Ez volt az első lapon és a többin ennek a témának jobb, rosszabb variációi.

— Elég sematikus — mondta az olvasók egyike és unottan intett a fizetőpincérnek.

Gera Mihály

Végre felújításra kerül az Ember tragédiája

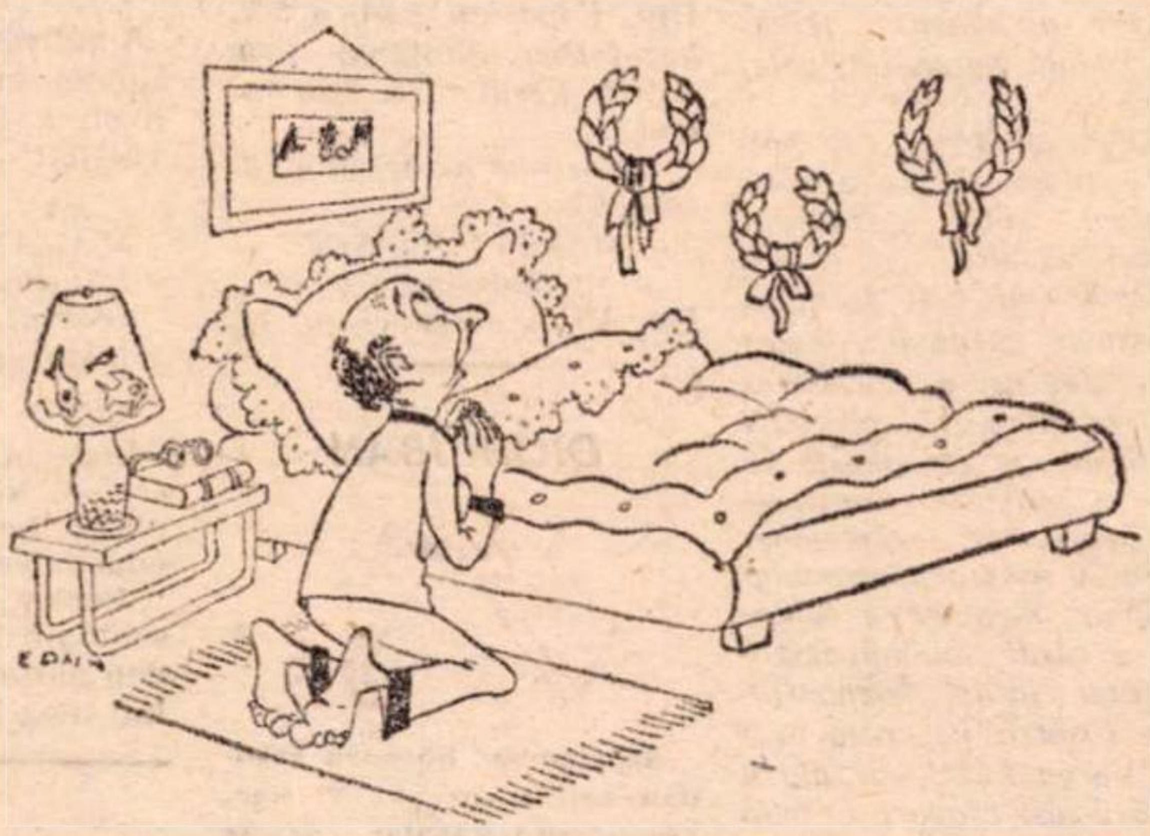
Ádám: Mért kellett ezzel a reprizzel négy évig várni?
Éva: Az ördög tudja...
Lucifer: Tévedsz. Én se tudom.

A „Mezőgazdasági könyvvásár“ alkalmából

Riska: Új szakácskönyvet vett... Micsoda jó receptek vannak benne!

Egy befutott művész fohásza

— Édes istenkém, add, hogy tényleg annyit keressek, amennyiről az irigyeim pletykálnak...

Első nyomtatott versem szélire...

Életek szórnom versem szirmait,
S uszályotokat vinni hátul,
Szabad már, muzsák, nekem is szabad
Magam költőnek hinni mától.
Gutenberg papja nyomdafestékkel
Kent fel dalnokká kis diákból;
Míg a lektorok zordon kórusa
Halkan morogta: Imprimátur!

Elekes Attila

Ahol a cseppet sem isteni színjátékokat szervezik

— Vezetőm, hova kerültünk?
— Ez, kérlek szépen, az Országos Filharmonia...

Ha a zsűriben kéz kezet mos

— Kitűnőek az önarcképek! Elfogadjuk!

Le a bürokráciával!

Tornatermet kér 1400 gyermek

A XIV. kerületi Május 1-úti leányiskolában 7—15 éves korú leánykák tanulnak. Itt tanul az én kislányom is. Ebben a korban a fejlődő szervezetnek áldás a tornázás, szép, egészséges test nem is fejlődhet ki szakszerű tornáztatás nélkül.

Ebben a korszerű, nagy iskolában 1400 leánytanuló nem tud tornázni, mert nincs tornaterem! Hiába támogatja az igazgató és a szülők kérését a kerületi tanács oktatási osztálya, hiába kutatták fel a szülők az arra alkalmas helyet — az ebédlőhelyiség egy felesleges részét — hiába ajánlkoztak a szülők, hogy hajlandók munkájukkal segíteni a tornaterem építését, a leánykák még mindig csak csuklógyakorlatokat végezhetnek — a padok között.

Kedves Ludas Matyi, minthogy legfőbb érték az ember és legdrágább kincsünk a gyermek, nem lehetne végre 1400 fejlődő gyermek részére a tornalehetőséget megteremteni?

LEHEL LÁSZLÓ,
a XIV., Május 1-úti leányiskola Sz. M. K. elnöke.

A hitegető Varga

A bürokraták egyik legszívesebben igénybevett fegyvere a hitegetés. Ezt a „csodafegyvert" könnyű kezelése folytán nemcsak a kezdő, vagy haladó bürokraták használják szívesen, hanem még a legmagasabb aktahegyre felkapaszkodott, harcedzett veteránok is.

Gelencsér József, 12 holdon gazdálkodó gödreszentmártoni lakos gazdasági felszereléseinek pótlására bankkölcsönt vett igénybe. Gelencsér gazda becsületes adós lévén, a törlesztés október 1-ére eső részletét pontosan vissza akarta fizetni a banknak. Ennek érdekében még szeptember 17-én 70 mázsa takarmányszalmát megvételre ajánlott a sásdi földművesszövetkezet járási központjának. Jósorsa itt hozta össze Varga Lászlóval, aki a felvásárlási csoport vezetője, s aki közölte vele: a szalma meg van véve. Ezzel megkezdődött a hitegetés. Szeptember 24-én Gelencsér újra belizkilométerezett Sásdra, ahol most Varga azzal fogadta, hogy holnap személyesen kiviszi a pénzt. Ujabb hitegetés. Az ígéretek egyike egészen újszerű. Október 10-én ugyanis azt mondta ez a hitegetős Varga: ha másképp nem, négykézláb megy ki Gelencsér lakásába és fizet. De nem fizetett a jámbor még négykézláb sem. Ezekután még jónéhányszor kikutyagolt Gelencsér az ígéret földjére és gyűjtötte a Varga által gyártott ígéreteket. Nyolcszor tette meg a Gödreszentmárton és Sásd közötti 10 kilométeres utat oda és vissza, 160 kilométert gyalogolt, 8 munkanapot vesztett s a végén az lett az eredmény, hogy kamatot fizethet a banknak, mert Varga hitegetéseiből nem tudta idejében kiegyenlíteni az esedékes részletet.

A gödreszentmártoni dolgozó parasztok most azon tanakodnak: vajjon mi célja volt Varga Lászlónak, a sásdi földművesszövetkezet csoportvezetőjének azzal, hogy hitegette és hetenként egyszer-kétszer becsapta Gelencsér Józsefet.

B. E.

Mennyi a formalin ára?

Gyakran veszek egyforma mennyiségű formalint és mindig csodálkozom azon, hogy mindenütt más az ára. Budafokon a 2201-es Háztartási Boltban 80 fillér, a Deák Ferenc-téri gyógyszertárban 2 forint, a József-körúton 1.60, ugyancsak a József-körúton, tíz házzal arrébb, 1,40, a Horváth Mihály-téri gyógyszertárban 1.20, Miskolcon 1.50, Tatabányán 1.70, Debrecenben 1.10, Ujpesten 1.80, a IX. kerületben általában 1.60, a VII. kerületben 1.20 forint.

Mi az oka az árkülönbözetnek?

MEZŐFI JÓZSEF
gépkocsivezető
Bp., VIII., Kisstáció-u. 11.

DIÓHÉJBAN

Szeptember közepén szandált rendeltem az V. ker. Cipőkészítő Vállalat 5/1-es fiókjában (Kossuth Lajos-u. 11. sz.). Megígérték, hogy október 20-ra elkészül. Nos, a szandál máig sem készült el. Hiába járok nap mint nap a nyakukra, csak ígéretet kapok — de azt bizony nem tudom felhúzni a lábamra. Miért vállalják el a rendelést, miért tűznek ki felelőtlenül határidőket, ha úgysem tudják a cipőt időre elkészíteni? — teszi fel a kérdést Nyitrai Gertrud (Bp., VII., Rákóczi-út 80.)

•

Kétszáz forint előleget fizettem egy 2x5 táblás, hordozható cserépkályháért augusztus 20-án a hódmezővásárhelyi Vidám Vásárban a Szegedi Tűzhely-Kályha KTSZ-nek (Szeged, Jósika-u. 13.). Megígérték, hogy a kályhát szeptember 30-ra leszállítják. Később tudomásomra hozták, hogy a határidőt elhalasztják és majd 4—5 nappal a szállítás előtt értesítenek. Az értesítést azóta is hiába várom. Sürgető leveleimet válaszra sem méltatják. Igy lett számunkra a vidám vásárból — szomorú vásár — panaszolja Hevesi Ferenc (Mindszent, IV. 248. sz.).

FOGALMAZÁS: ELÉGTELEN

I. A vámközlöny

A Külkereskedelmi Értesítő Vámközlöny 41. számában 1954 október 14-én megjelent a pénzügyminiszter és a külkereskedelmi miniszter 17—158/1954. F. M. számú együttes utasítása. Ebben olvastuk a következőket: „A nyomozóhatóság, a pénzügyőrség, vagy a vámőrség pénzügyi (vám) bűntett alapos gyanúja esetén a feljelentés megtétele és a nyomozás elrendelése előtt is köteles elvégezni a halaszthatatlan nyomozási cselekményeket. (Bp. 86. §. (2) bek.) Igy

a) tettenérés, vagy szökés veszélye esetén, illetőleg, ha az elkövető kiléte nem állapitható meg, az elkövető őrizetbevételét" (stb.).

Hogy fogják ezt a rendelkezést végrehajtani? Hogyan veszik őrizetbe azt, akit nem ismernek?

II. Bács-Kiskunmegyei Népujság

Az október 14-i szám első oldalán csirkeetetést ábrázoló fénykép jelent meg. Az aláírás viszont így szól: „*A képen láthatjuk a törzslibaállomány déli etetését*".

III. MÁVAUT-hirdetmény

A mátrafüredi MÁVAUT-állomáson egy hirdetményen a következőket olvastuk:

„A gépkocsiban a MÁVAUT engedélye nélkül árusitani, vagy kéregetni, valamint köpködni tilos."

Ebből a hirdetményből világosan kitűnik, hogy szabad köpködni, de csak akkor, ha ezt a MÁVAUT engedélyezi.

Persze, az ilyen és hasonló hirdetményeket minden előzetes engedély nélkül meg kellene szüntetni.

A pitvarosi Luca-épület

Ha valami lassan készül, azt mondja a közmondás: úgy készül, mint a Luca

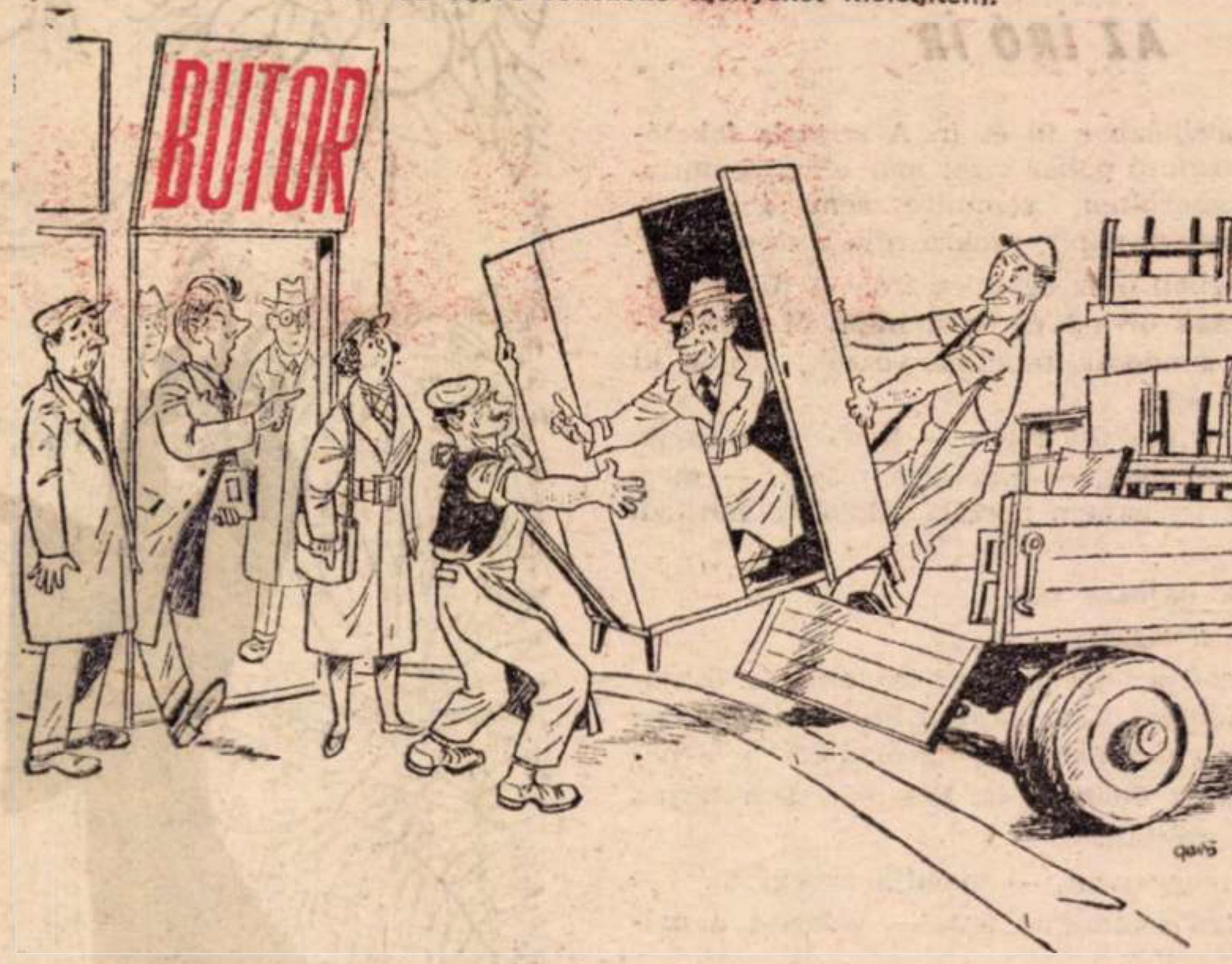

széke. Igy mondták Pitvaroson is, amíg az állatorvosi lakást épiteni nem kezdték. Azóta, ha a pitvarosiak az építkezés mellett mennek el, mindig mérgelődnek, mert a ház nemcsak lassan épül, hanem rosszul is. Az ajtók oly szűkek, hogy egy asztal nem fér be rajtuk, a téglák között sokhelyütt nincs habarcs, és általában az egész építkezés minőségileg gyenge. Ha 30.000 forintért épitenék, még volna kifogás: olcsó húsnak híg a leve. De ez a ház 105.000 forintba kerül. Ezért két kisebb, szép és jó családiházat lehetne épiteni — hibátlanul.

Az épületet a Szegedi Tervező Iroda tervezte, kivitelezője pedig a Csongrádmegyei Tatarozó és Építési Vállalat.

Nem lehet megelőzni

Az Ujpesti Bútorgyár havi 2000 bútor termelésével sem tudja az egyre fokozódó igényeket kielégiteni.

— Halló, kartárs! Ezt a szekrényt én már a gyárban lefoglaltam magamnak!

23 fillér története

Ajánlott levelet kaptunk a miskolci Takarékpénztártól, amelyben közlik, hogy 23 fillérrel kevesebbet fizettünk be címükre. Az ajánlott levél postadíja 2 forint volt. Ha az önköltségcsökkentést szem előtt tartanák, szerintünk 60 filléres „közönséges" levél is elég volna arra, hogy 23 fillér befizetését szorgalmazzák. A felszólításra befizettünk 30 fillért. Most arra vagyunk kiváncsiak, fog-e még egy ajánlott levelet küldeni a miskolci OTP, hogy a túlfizetett 7 fillért pénztáruknál vegyük át.

Rudabányai Szerelői Körzet.

Végre megérkezett!

— Innen telefonáltak tavaly, hogy elromlott az autógejzer?

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A napokban értesítést kaptam a megyei tanács oktatási osztályától, hogy a szükséges tankönyveket egy héten belül megkapom.

KOZÁRI JÓZSEFNÉ
Balatonederics.

•

A 49/5. Építőipari Vállalattól a táppénzkülönbözetet kézhez kaptam. Köszönöm!

JÁRAI ISTVÁN
Mohács.

•

Kedves Ludas! Örömmel értesítelek, hogy közbenjárásodra a vezetékes rádiót beszerelték lakásunkba.

Balla István
Balmazújváros.

Játék a téglával

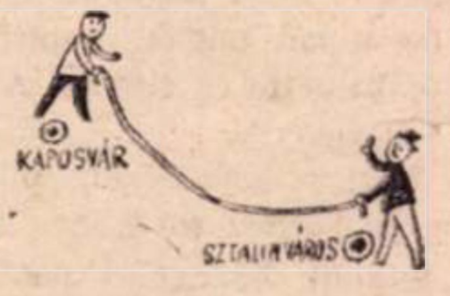
Kaposváron tisztítóüzem épül a Patyolat részére. Mint minden építkezéshez, ehhez is tégla kellett kereken öt vagonra való.

Vajjon mit tett az Épületanyag Forgalmi Vállalat? Időt és fáradságot

nem kímélve, útnak indított öt vagon téglát Sztálinvárosból Kaposvárra.

De Sztálinvárosnak is kellett tégla, ezért az Épületanyag Forgalmi Vállalat Kaposvárról útnak indított Sztálinvárosba ugyancsak öt vagon téglát. Ilyen furcsa előjáték után igazán érthető, hogy még ennél is furcsább játék kapott lábra Kaposvárott. Sokan méterrel, zsinórral mérik a kaposvári téglagyár és a Kaposvárott épülő Patyolat közötti távolságot. Vannak, akik égre-földre esküdöznek, hogy a Patyolat és a Téglagyár között 58 méter és 20 cm a távolság. Ezzel szemben a tamáskodók azt állítják, hogy ez nem igaz, mert a távolság nagyobb — mégpedig 47 milliméterrel. Ha a tamáskodóknak nincs is igazuk, abban mindnyájan egyetértenek, hogy Kaposvár mégis csak messzebb van Sztálinvárostól, mint a kaposvári Patyolat épülő tisztítóüzeme a Kaposvári Tégla-

gyártól. És egyetértenek abban is, hogy Sztálinváros—Kaposvár, illetve Kaposvár—Sztálinváros között megsétáltatott 5 meg 5 vagon, azaz 10 vagon tégla sétakocsikáztatása 16.617 forint és 20 fillér értékű kárt jelentett az országnak.

(kövesdi)

Felhívás markos emberekhez!

Felhívom fővárosunk valamennyi maroktulajdonosát, mobilizálja magát. Népbüféink jórészében rendkívüli markolási lehetőségek nyiltak.

Hosszú éveken át elzártak bennünket minden markolástól. Vendéglőkben még ma is előfordul az a példátlan pazarlás, hogy szórós sótartóban teszik asztalra a sót, ezzel is veszélyeztetve a sótartónak, mint fontos leltári tárgynak örökkévalóságát. Ez az állapot mostmár lassankint megszűnik. A népbüfékben ma már tányérra teszik a sót és szabadon lehet markolni. Ma már joga van mindenkinek annyiszor beletörölni a kezét a közös sóba, amennyiszer evés közbeni tisztálkodása ezt megkívánja. A sóba való markolásnak ez a szükségletek szerinti elosztása fogyóeszközökkel való takarékosság címszava alatt végre polgárjogot nyert a Magyar Vendéglátóipari Enciklopédiában.

Fel hát markostársaim! Olajos, festékes és teletüsszentett kezekre való tekintet nélkül, minden becsületes büfévendégnek jogában áll markolni. Adjon az úristen jó gusztust hozzá kiagyalójának és édes mindnyájunknak!

ALFÖLDI IMRE

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő), **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—298. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285, 1
Terjeszti: **Posta Központi Hirlapiroda V.** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd-utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám: 380.000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.